

TEATR DLA WAS

STREFA TEATRU

PUBLICYSTYKA

STREFA AKTORA

REPERTUARY

PATRONATY

RECENZJE

12/06/14

O SZCZĘŚCIU I CIERPIENIU NIESFORNEGO PAJACA

Pinokio

Nowy Teatr

Warszawa

Reżyseria: Anna Smolar

Obsada: Dominika Knapik, Maciej Stuhr, Zygmunt Malanowicz, Łukasz Kos, Monika Babuła, Piotr Polak, Magdalena Popławska, Magdalena Cielecka

Premiera: 31/05/2014

Najbliższy spektakl: brak

"Pinokio" - spektakl na podstawie współczesnego tekstu Joela Pommerata, adaptacji klasycznej baśni Carla Collodiego w reżyserii Anny Smolar, to fascynująca podróż no wnętrza dziecięcej wyobraźni. To moralny traktat z przymrużeniem oka, o niełatwym procesie dojrzewania i kształtowania własnej tożsamości; opowieść o odwiecznej walce dobra ze złem; o niezniszczalnej miłości pomiędzy rodzicem a dzieckiem, która przewycięża największe trudności i niepowodzenia.

"Pinokio" Nowego Teatru to przede wszystkim udana próba nawiązania dialogu z młodym widzem. Z jednej strony dialogu opierającego się na magicznej mocy baśniowości (o której tak wiele pisał Bruno Bettelheim w książce "Cudowne i pożyteczne. O znaczeniach i wartościach baśni"), z drugiej strony w pełni wykorzystującej kontekst współczesności, charakterystyczne motywy i obrazy wyjęte z otaczającej nas rzeczywistości. Najważniejsze w spektaklu jest wyjście aktora w strefę małego widza, budowanie żywej interakcji, która zamazuje konwencjonalną granicę pomiędzy fikcją sceny a realnością tego, co poza jej obszarem.

W wywiadach Anna Smolar podkreślała odejście od disneyowskiej wersji "Pinokia", na rzecz podkreślenia drapieżności i zmysłowości interpretacji francuskiego dramaturga. "Nasz Pinokio nie jest o grzecznym chłopcu, o nauce pokory, o stawianiu się normalnym. Nasz Pinokio jest o wiecznym pragnieniu wolności, o sile buntu, o granicach tożsamości, również cielesnej."

Pinokio-outsider jawi się jako postać niejednorodna, wewnątrz rozdartą i rozdwojoną. Charakter dwoistej tożsamości podkreśla świetny zabieg angażujący w kreację głównego bohatera dwie aktorki. Drewniany pajacyk (Dominika Knapik) animowany przez Magdalenę Popławską w pełni oddaje dramaturgię, której ludzka dusza, umysł, instynkty i natura, uwięzione są w nieorganicznym, nieożywionym ciele, stającym się wyznacznikiem inności i społecznego odrzucenia.

Pinokio, idąc za głosem pragnień i marzeń spotyka na swej drodze szereg pokus, które kuszą go atrakcyjnością tego, co nieznanne. To, co zakazane staje się pożądane. Świat dorosłych zachęca do porzucenia świata bez trosk niewinności i naiwności. Piotr Polak i Zygmunt Malanowicz - niebezpieczni i przebiegłi Mordercy, rozpościerają przed nim obraz niekończącej się zabawy, która stoi w opozycji do przykazań wychowawczych starego Ojca (Łukasz Kos). Bunt przeciwko rodzicom to element napędzający lawinę zdarzeń, w których Pinokio doświadcza niesprawiedliwości, samotności, bólu i okrucieństwa zewnętrznego świata. "Nie jestem gotowy na cierpienia. Chcę być po prostu szczęśliwy." Cierpienie to element wpisany na stałe w ludzkie życie; w historii Pinokia jest wynikiem nieposłuszeństwa, formą kary, której zadaniem jest wprowadzenie go z powrotem na drogę szlachetności, uczciwości i prawdy.

W oryginalnej wersji bajki Collodiego strażnikami sumienia pajacyka są gadający Świerszcz i niebiesko-włosa Wróżka. W inscenizacji Anny Smolar świerszcza nie ma, a Wróżka staje się gwiazdą muzyki alternatywnej, która czaruje swoim głosem i urodą. Magdalena Cielecka (występująca na żywo wraz z zespołem Nathalie an the Loners) to nieco rozkapryszona i nieprzewidywalna kobieta, zawieszona pomiędzy światem dorosłych a światem dzieci. Tak jak pozostali bohaterowie, w scenie szkolnej lekcji, na chwilę staje się zakapturzonym uczniem, który podnosi bunt przeciwko nudnemu i poważnemu nauczycielowi. (jak zawsze zabawny Maciej Stuhr).

Skrajnie odmienne postawy, reprezentowane przez bohaterów, dodatkowo podkreślone zostały przez postać narratora (Monika Babuła z warszawskiego Teatru Łalka), wprowadzającego i relacjonującego przygody niesforneho pajacyka. Głos zdystansowanego obserwatora losów Pinokia i jego ojca, staje się pośrednikiem pomiędzy widownią a sceną; to figura scalająca wszystkie wątki w zrozumiałą i przejrzystą całość.

Nie można nie wspomnieć o zjawiskowej scenografii Anny Met - to ogromny szkielet wieloryba, zjadającego głównych

Sprawdź repertuar w swoim mieście!

[sprawdź!](#)

KONKURSY

JA. SZCZELNIE OTWARTY TEATRU XL

Posiadamy do wygrania po jednym podwójnym zaproszeniu na spektakle JA. SZCZELNIE OTWARTY... [czytaj więcej](#)

TEATR DLA WAS
REKLAMA

Jpg reklama

bohaterów, do wnętrza którego zostajemy zaproszeni w drugiej części spektaklu. Usadzeni na poduszkach, rodzice wraz z dziećmi z bliska obserwują finałową scenę spotkania ojca z synem. Piękne wizualizacje i gra światła przenoszą nas w zupełnie inny świat, który zachwyca swą magią i bogactwem efektów audiowizualnych.

"Pinokio" w reżyserii Anny Smolar to doskonały przykład tego, w jaki sposób należy komunikować się z młodym widzem w teatrze. Proste i barwne chwytby scenograficzne, brak zbędnej teatralizacji i sztuczności, umiejętne dawkowanie komizmu i powagi, przede wszystkim brak uproszczeń i infantylizacji historii Pinokia sprawiają, że spektakl oddziałuje nie tylko na wyobraźnię i zmysłową percepcję dziecka, ale zmusza je do kreatywnego wykorzystania intelektu i umiejętności konotowania pewnych zjawisk i ich obrazowych ekwiwalentów.

Temat krystalizowania się dziecięcej tożsamości i życiowej postawy w perspektywie doświadczania nieznanego rzeczywistości, umiejętność dostrzegania wartości bycia dzieckiem, doceniania własnej indywidualności i wyjątkowości, to problemy z którymi twórcy konfrontują młodego widza, dając mu niepowtarzalną okazję na znakomitą zabawę (momentami dorośli bawili się lepiej niż dzieci!), niepozabawioną mądrą refleksją.

"Nie będę taki jak byś chciał. Będę lepszy!" Oby słowa Pinokia na długo zapadły w pamięć małym pasjonatom teatru. Osobiście z niecierpliwością czekam na kolejne odsłony dziecięcego repertuaru Nowego Teatru. Aktorzy Krzysztofa Warlikowskiego w nowej odsłonie spisali się na piątkę.

autor tekstu: Agnieszka Górnicka

ZOBACZ TAKŻE

SYLVIA KACZMAREK

Autor: Wiesław Kowalski 08/06/2014

O metodzie Meisnera Z Sylvią Kaczmarek, aktorką, reżyserem, nauczycielem techniki Meisnera, rozmawia Wiesław Kowalski ...

PŁONAĆ GWAZDO PRZYJDŹ

Autor: Scylla 05/06/2014

Na podstawie wrażeń pana Andrzeja Kica - Moje odczucia i emocje w czasie koncertu Piotra Jana Ulatowskiego w Ratus...

REŻYSER...?

Autor: Józef Jasielski 04/06/2014

Co z tym "reżyserowaniem"? Przełomowym momentem w procesie kształtowania się sztuki teatru było rozdzielenie się jednol...

"NIE OCENIAJ, NIE RECENZUJ - BAW

Autor: Anna Rzepa Wertmann 03/06/2014

Ową niecodzienną radę dała mi moja wielce przemądra Matka, kiedy targaly mną wątpliwości, czy potrafię opowiedzieć Wam,...

SKOMENTUJ

STREFA TEATRU

RANKINGI
TEATRY
AKTUALNOŚCI
KONKURSY
STREFA TEATRU

PUBLICYSTYKA

WYWIADY
ARTYKUŁY
RECENZJE
DRAMATY
FOTO/VIDEO

STREFA AKTORA

EGZAMINY
WARSZTATY
CASTINGI
ĆWICZENIA
STREFA TEATRU

REPERTUAR

WARSZAWA
KRAKÓW
WROCŁAW
POZNAŃ
WIĘCEJ...

[strona główna](#)

[szukaj](#)

[zaloguj](#)

[zarejestruj](#)

[połącz z Facebook](#)

[redakcja](#) | [wydawca](#) | [reklama](#) | [regulamin](#) | [praca](#) | [polityka prywatności](#) | [pomoc](#)

DESIGN: Anna Jęchorek / Marta Kowalczyk / projekt.kolezanki@gmail.com

CODE: Aleksander Pszczółkowski / sailsoft.pl